

[Norlev.]

Loven, og som maaske har levet i Danmark i en Række Aar, var udtømmende. Den højtærede Justitsminister sagde, at man fulgte den Praksis at give dem Opholdstilladelse for 3 Maaneder ad Gangen med Pligt til at rejse ud af Landet, men det kan de jo ikke. Derfor maa man stadig, sagde Ministeren, hvad jeg ogsaa kender Eksempler paa, forny denne Opholdstilladelse, men man vil ikke give dem Arbejdstilladelse, og dette finder jeg er en mærkelig Holdning af Administrationen. Hvis man kunde udvise dem, var Sagen jo oplagt, men naar man ikke kan udvise dem og man giver dem Opholdstilladelse uden Arbejdstilladelse, saa de samtidig kan eksistere, er man ude i en meget uholdbar Situation. Jeg kender flere Eksempler, navnlig et, som jeg har beskæftiget mig en Del med — den højtærede Justitsminister kender det sikkert ogsaa. Det drejer sig om en Dame, der har været her i Danmark i næsten 25 Aar. Til at begynde med var hun gift med en Dansker, som døde. Da hun havde været Enke nogle Aar, blev hun gift med en herboende tysk Forretningsmand. De har to Piger i Konfirmationsalderen, som faar et udmærket Vidnesbyrd fra den kommunale Skole, hvori de gaar, men jeg skal ikke nægte, at hun har opført sig tysk under Besættelsen, og det er en Fejl, det skal ikke alene indrømmes, det skal ogsaa bebrejdes hende. Men det er jo ikke nogen Forbrydelse; hun har ikke begaaet noget, som falder ind under Lovens Straffebestemmelser. Derfor synes det mig at være en Fejl, naar vi straffer hende og Folk i lignende Stilling med dette, at vi ikke vil give dem Arbejdstilladelse. For hvis vi Mennesker skulde straffes for vore Fejl, mon der saa er nogen her i denne Sal, den højtærede Justitsminister iberegnet, som ikke faldt ind under Dommen? Jeg synes, at vi i disse Tilfælde har Grund til at tænke paa det gamle Ord om ikke blot at se paa Skæven i vor Broders Øje, men ogsaa tænke paa Bjælken i vort eget. Jeg vil i denne Sammenhæng minde om det af den højtærede Justitsminister tiltraadte Ændringsforslag, hvori der staar, at under formildende Omstændigheder kan Straffen nedsættes, „derunder, naar Gerningsmanden har begaaet det strafbare Forhold under Indflydelse af en særlig Pression eller Paavirkning gennem Opdragelse eller paa Grund af en paa ung Alder beroende Umodenhed, eller der i øvrigt i de Forhold, hvorunder han er opvokset, foreligger undskyldende Momenter.“ Det forekommer mig, at dette i lige saa høj

Grad maa gælde herboende tyske Statsborgere, som maaske har boet her en Række Aar og altsaa ogsaa under Besættelsen, som det maa gælde tyske Statsborgere i Sønderjylland. Naar man har kendt en lille Smule til de Vilkaar, tyske Statsborgere havde under Besættelsen, betænker man sig ikke paa at sige, at de har været under Pression og endda under en meget stærkt Pression, og hvad Børn angaar, synes jeg, at deres eventuelle Fejl i høj Grad maa falde ind under „ung Alder“ og „Umodenhed“. Derfor forekommer det mig, at man ikke maa behandle disse tyske Statsborgere paa anden Maade, end man behandler tyske Statsborgere i Sønderjylland.

Man kan jo, for saa vidt disse tyske Statsborgere har Ejendom, lade dem falde ind under Bestemmelsen om Konfiskation af tysk Ejendom, og det er en stor Straf; man bør blot ikke nægte dem Arbejdstilladelse. Dette sker saa vidt mig bekendt heller ikke i Sønderjylland — jeg ved det ikke nøje, men vil gerne høre den højtærede Justitsministers Udtalelse derom —, men hvis det ikke sker der, hvorfor skal det saa ske i det øvrige Land, for disse Mennesker bliver jo paa den Maade meget ilde stedt. De er stillet omtrent ligesom Sørovernes Fanger i gamle Dage, naar Søroverne behandlede dem saadan, at de lagde en Planke ud over Skibssiden og sagde til dem: I kan gaa hvorhen I vil, men her kan I ikke blive! Og naar de saa gik ud ad Planken, endte de i Hajerne. Jeg kan ikke se rettere, end at det samme maa blive Tilfældet med disse Mennesker her. En af dem har udtrykt det saadan over for mig: Hvad er Meningen med dette? Er det Meningen, at vi skal tage Gas, eller er det Meningen, at vi skal gaa i Flygtningelejr, eller, for Kvindernes Vedkommende, at vi skal prøve paa at leve af Utugt — eller hvad er Meningen? Jeg henstiller til den højtærede Justitsminister at tage dette Spørgsmaal under alvorlig Overvejelse, for vi skulde gerne behandle herboende Tyskere paa samme humane Maade, som vi behandler dem i Sønderjylland, og paa samme Maade, som vi selv vilde behandles i en lignende Situation. Hvis der gives Arbejdstilladelse, vil deres Kaar ikke blive blide endda, for med den Stemning, der er her i Landet, er det saamænd slet ikke let for de Mennesker at faa noget at bestille og i hvert Fald ikke let at faa særlig lønnende Arbejde. Men paa den anden Side har vi dog saa givet dem *a fair chance*, og det synes jeg vi skylder dem; i hvert Fald kan jeg ikke se, at vi selv har nogen som helst